

MARNIX GIJSEN

— Zijt gij van staal en arduin? vroeg ze me.

— Neen, zei ik, voor lof probeer ik van arduin te zijn en blaam interesseert mij altijd geweldig. Spreek mij liever over uw hart.

— Ja, zei ze, wat doet die meneer met de getuigenis van Van den Branden, die zoo uitvoerig kan spreken over mijn liefde en over al wat ik voelde en niet voelde? En heeft hij zelfs die getuigenis noodig? Kunnen die moderne knullen dan heelemaal niet lezen? Moet men hun dan in vaudeville-stijl vertellen dat men graag met een man zou hebben geslapen, geleefd en kinderen verwekt, vooraleer ze iets begrijpen? Had ik geen hart? Lees dan toch, man:

Sterft mijn lief, mijn hartken werd met hem begraven.

In mij en werdt nemmermeer dobbel vouwe:

Totter doot blijve ic u, lief, getrouwe.

Maar hoe wil ik mij tegen zoo iets verdedigen? Ten slotte, wat gaat het hem ook aan, dien meneer Huet? Vraag ik of hij iemand heeft liefgehad. Een liefdevers is toch geen gedicht voor één mensch, het is voor iedereen die het leest, het is van iedereen die het leest. Geen enkel gedicht was van mij. Mijn doel was dat elke lezer het gedicht tot het zijne zou maken, zelf zou liefhebben, zelf erop losgaan zou met mij, zelf schelden, zelf aanvallen en verdedigen. Ik heb den indruk dat die heeren nooit zelf iets gevoeld of beleefd hebben en dat zij ons als proefkonijn nemen voor het werkelijke leven. Achter hun steekkaartenkast leeren zij wat het leven is met behulp van onze verzen. Het zou me niet verwonderen dat ze ondertusschen door hun vrouwen copieus werden gehoornd. Die kerels hebben geen driften, waarschijnlijk, geen bloed, ze hebben blijkbaar niets dan gewoonten.

— Driften, zei ik, Anna, wat wordt uw terminologie modern.

— Ja, antwoordde ze, ik had driften. Hebt gij er geen? De cardinalen hebben er en de H. Bonaventura moet er ook hebben gehad en de priesters hebben er. Priesters zijn ook menschen lijk ander liën. Het zijn ook Adam's kinderen, samengesteld uit vleesch en bloed. Maar ik heb mijn driften in toom gehouden. Ik was „volmaectt van leden, gezond van lijve”. Ik heb van mannen gehouden en mannen van mij: één of tien, wat gaat het iemand aan? Maar hoe het kwam weet ik niet, geen enkel van die jongens had den moed mij te vragen. Ze trouwden brave gansjes die hun flinke kinderen hebben geschonken. Die leerde ik in mijn schooltje spellen. Was ik dan geen vrouw vol kracht en vuur? Ik had toch verstand, overredingskracht, moed zelfs. Ik kon denken, ik was iemand.